

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE!

Anul XXI, 1941

CELOR CE BINEVESTESC PACE,

No. 4.

CUPRINS:

Indrumări cu privire la recensământul general 1941
Porunca IX-a din Decalog
Săptămâna de educație și rugăciune a Tineretului
Criza cea mare a ultimelor zile
Cauzele și caracteristicile crizei
Pregătire pentru criză
Mântuirea celor drepti
Fericirea sfinților
Cincisprezece minute misionare
Cercul Tabita
Câteva cugetări asupra lucrării de binefacere
„Numai un pahar cu apă rece“
Pentru cei micuți — Pescuitul
Comunicare către toți Diriginții Școlii de Sabat și Instructorii
Săptămâna Cărții 1941
Mâini lucrătoare
Cartea predicatorare
Ne așteaptă succesul
Sfârșit de cale
Anunțuri

„Curierul Misionar“

Foaie lunară
a Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România
Inscrisă sub No. 324/938 Trib. Ilfov
Red. responsabil: **V. Florescu**
Prețul acestui număr lei 10
Abonamentul pe un an lei 100.

Indrumări cu privire la recensământul general 1941

În dorința de a ne face folositori Bisericii noastre și tuturor coreligionarilor noștri, vă aducem la cunoștință cele de mai jos:

Guvernul a hotărât ca în primăvara acestui an să se facă recensământul general al României.

În acest scop funcționarii însărcinați cu această lucrare vor merge din casă în casă, cerând date și punând întrebări care interesează recensământul.

Cel dintâi lucru asupra căruia dorim să vă atragem în mod binevoitor atenția, este că acești funcționari urmează să fie primiți în casele noastre cu respectul și cu bunăvoința cuvenită.

Totodată se vor face eforturi ca să fie serviți cât se poate de bine cu prilejul întrebărilor ce vor pune, ajutându-i astfel să-și îndeplinească cu ușurință misiunea ce le-a fost încredințată.

Îndeosebi însă facem atenție pe toți frații că între altele se vor pune întrebări și cu privire la confesiunea căreia aparține fiecare cetățean.

Recomandăm tuturor fraților și surorilor ca fiecare să răspundă cu această ocazie în mod hotărât și fără ezitare că este de confesiune creștin adventist de ziua a șaptea.

Socotim că aceasta este cea mai potrivită expresie pentru a arăta religia noastră.

Același răspuns îl vor da părinții pentru toți copiii lor, cari în momentul când și-au schimbat ei cultul aveau etatea sub 18 ani.

Tot cu acest prilej se vor cere de funcționarii respectivi informațiuni și cu privire la clădiri.

Ca proprietari ai Caselor de Rugăciune, vor fi arătate acele societăți sau acele persoane pe numele cărora sunt înscrise ele în registrul de transcripțiuni al Tribunalului.

Astfel: unele vor fi arătate având ca proprietar societatea „Cuvântul Evangheliei“, altele asociația „Comunitatea școlară“, altele asociația „Samariteanul Milos“, altele asociația „Transilvania-Banația“ și în fine unele vor fi arătate având ca proprietari pe diferiții frați pe numele cărora sunt înscrise Casele de Rugăciune sau terenurile pe cari sunt clădite ele.

Frații predicatori și presbiteri sunt rugați stăruitor și călduros să ia măsurile necesare ca lămuririle de mai sus să ajungă la cunoștința tuturor fraților noștri.

Comitetul Uniunii

Porunca IX-a din Decalog

„Să nu mărturisești strâmb (mencinos) împotriva aproape-lui tău“. Exod. 20, 16.

Minciuna, sub toate formele ei, dela minciuna cu premeditație, și grosolană și până la minciuna socială, politică și diplomatică, o întâlnim în orice clasă socială. Ea este apărută în forma ei „mai dulce“, ca fiind un mijloc necesar pentru a aplana sau ieși din situații neplăcute. La unele ocazii, ea devine o formă de vorbire, și e înțeleasă ca minciună, și atunci poate fi socotită ca scuzabilă. A minți delicat și convingător a devenit o obișnuință la unii, și ea este una din iscusințele lor necesare pentru a-și menține poziția pe care o ocupă.

O minciună este un fals exprimat sau făcut pentru a induce în eroare. Ea este o tăgăduire a adevărului, o înfățișare a lucrurilor așa cum ele nu sunt în realitate. Născocitorul ei este tatăl minciunii, iar cei cu reputația pierdută și cu caracterele ruinate, din pricina minciunii și și a falsității, sunt copiii lui. Ea face din alb negru și din negru alb; ea desparte pe soț de soție și pe prieten de prieten; ea aduce războiu și ucide milioane; ea dă naștere la bănuieli rele, la gelozie, și pune curse; ea tocește conștiința și distruge încrederea; ea este tovarășa hoților, a jucătorilor de cărți și prostituatelor, și prietena intimă a bețivilor. Ea mănjește tot ce întâlnește în cale, și este vrăjmașă la tot ce este nobil, adevăr și curăție. Cel ce „iubește minciuna și trăiește în minciună“, nu va avea loc în cetatea sfântă, ci va fi afară, unde „sunt câinii, vrăjitorii, adulterii, ucigașii, închinătorii la idoli“. Apoc. 22, 15.

Biblia se exprimă foarte lămurit în privința adevărului, și ea nu tolerează altceva decât adevărul. Dumnezeu Insuși este „Dumnezeul adevărului“. Isa.

de Prof. M. L. Andreasen

Facultatea de Teologie
Washington.

65, 16; Ps. 31, 5; Deut. 32, 4. Fiul lui Dumnezeu este adevărul. Ioan 14, 6. Spiritul este adevărul. 1 Ioan 5, 6. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul. Ioan 17, 17. Legea Sa este adevărul. Mal. 2, 6; Ps. 119, 142. Toate faptele Sale sunt adevăr. Dan. 4, 37. Sfaturile Sale sunt adevăr. Isa. 25, 1. Judecata Sa este „potrivită cu adevărul“. Rom. 2, 2. Ierusalimul este cetatea adevărului. 1 Tim. 3, 15. Creștinii trebuie să vină la cunoștința adevărului. 1 Tim. 2, 4. Cei cari nu cred adevărul vor fi osândiți. 2 Tes. 2, 12.

Această listă ar putea fi făcută mult mai lungă, pentru că puține subiecte sunt amintite atât de mult în Biblie, ca adevărul. Și aceasta este așa cum ar trebui să fie. Adevărul trebuie să fie la baza oricărei străduinți demne de respect. Dacă nu există o dorință pasionată după adevăr, dacă viața nu este îndreptată în totul către adevăr, atunci structura vieții noastre spirituale este clădită pe nisip și se va dărâma. Dumnezeu cere nu numai o conformare exterioară cu adevărul, ci „ca adevărul să fie în adâncul inimii“. Ps. 51, 6; 15, 2.

Adevărul trebuie să facă pe creștin lucrător

Pasiunea pentru adevăr trebuie să facă pe creștin lucrător. El este un reprezentant al Dumnezeului adevărului, el nu trebuie să dea nicio mărturie mincinoasă, în nicio privință. El trebuie să recunoască, mai presus de toate, adevărul, și adevărul îl va face liber. Ioan 8, 32. Ajungând la cunoștința adevărului (1 Tim. 2, 4), prin ascultare de adevăr (1 Petru 1, 22), el trebuie să fie sfințit

prin adevăr (Ioan 17, 19). Spiritul îl va conduce la tot adevărul (Ioan 16, 13), și asemenea lui Hristos, el va da mărturie pentru adevăr. Ioan 18, 37. Această mărturie pentru adevăr, trebuie să se facă din iubire (Efes. 4, 15), și iubirea trebuie să fie iubirea de adevăr. 2 Tes. 2, 10.

Mulți oameni însă, și chiar preținși creștini, sunt asemenea lui Pilat, care a întrebat pe Hristos: „Ce este adevărul?“, dar cari nu vor primi niciodată vreun răspuns la întrebarea lor. Ioan 18, 38. Ei se dau mulțumiți cu o religie moștenită, sau întemeiată pe păreri ale celor cari sunt considerați ca oameni mari sau buni. Dar după cum este adevărat că niciun om nu poate salva vreun suflet dela moarte, tot așa este adevărat, că niciun om nu trebuie să ia locul Cuvântului lui Dumnezeu. Biblia, și numai Biblia singură, trebuie să fie călăuză noastră. Niciun om să nu se așeze între noi și Dumnezeu.

Unii au susținut că n'are a face ce credem, numai să fim sinceri în credința noastră. Noi nu vrem să descurajăm sinceritatea. Departe de noi așa ceva. Dar credința noastră trebuie să fie nu numai sinceră; ci trebuie să fie „după adevăr“. Galat. 2, 14. Este dar de mare importanță a găsi ce este adevărul, și a umbla în de acord cu el.

Vieța noastră este influențată foarte puternic de ceea ce credem. Dacă n'ar fi astfel, atunci unii se vor simți încurajați să spună: „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri“. 1 Cor. 15, 32. Dacă nu ar mai exista o judecată viitoare, dacă pedeapsa meritată întârzie a veni, „inima fiilor oamenilor este plină de dorința să facă rău“. Ecles. 8, 11. Dacă concepția cuiva despre Dumnezeu este că El este de o așa cruzime, încât să ardă fără milă milioane de copii, fără să aibă vreun vină personală, ci doar pentru

vreo vină a părinților, atunci întreaga viață poate fi influențată de o așa credință. Pe de altă parte, dacă cineva crede că Dumnezeu este atât de bun încât nu se sinchisește de ce facem noi, ci iartă totul fără condiție, atunci și aceasta va influența și va da o nuanță vieții.

Orice am gândi noi de obicei, și orice ne-am pune în minte; orice am căuta să imităm, aceasta va schimba întregul curs al vieții noastre. Biblia vorbește drept, când spune că așa „cum omul gândește în inima sa așa este el”. Prov. 23, 7. Trad. engleză. De aceea oamenii trebuie să fie foarte cu luare aminte la ceea ce cred, ca nu cumva să schimbe „adevărul lui Dumnezeu în minciună”, (Rom. 1, 25) și „să creadă o minciună; pentruca toți cei ce n'au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți”. 2 Tes. 2, 11. 12. Dacă vine asupra cuiva această nenorocire, apoi aceasta este „pentru că n'au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți”. Vers. 10.

Dragostea de adevăr

Dacă toți cei ce nu cred adevărul vor fi osândiți, atunci niciunul nu poate spune că adevărul n'ar fi atât de important în religie. Firește, numai adevărul singur nu este de ajuns. Omul trebuie să primească neapărat „dragostea de adevăr”. Aceasta cuprinde nu numai adevărul, ci și dragostea de adevăr. Se poate accentua că nu e vorba de adevăr, în general, ci de adevărul arătat mai sus. Acesta se referă numai la adevărul religios, adevărul biblic, adevărul lui Dumnezeu și despre Dumnezeu. Acesta dă accentul care se cuvine **dragostei de adevăr**, și mai presus de toate de adevărurile revelației divine.

O persoană care este plină de dragostea adevărului va fi sinceră în toate legăturile vieții ei. Ea va urî și va evita orice pretenție și fățarnicie, și motivele sale nu vor avea nevoie să fie puse la îndoială niciodată. Când ea va zice da, va fi da, iar când va zice nu, va fi nu. Iacob 5, 12. Un ast-

fel de om va vorbi adevărul și numai adevărul, dar el va fi rostit din iubire (Efes. 4, 15), nu cu asprime sau insultător. El nu se va lăuda cu sinceritatea lui, și nu va răni în zadar pe alții, ci va căuta „să îndrepte cu blândețe pe protivnici” (2 Tim. 2, 25), cu intenția ca să ridice pe unul ca acesta „cu duhul blândeței”, Galat. 6, 1. El va fi cunoscut ca om sincer, pe al cărui cuvânt se poate conta.

Nu e ușor pentru cineva a fi om de afaceri și să fie sincer cu adevărat. Sunt multe ispite cari îi ies în cale, de cari concurenții trag foloase. E mai ușor să nu spui tot adevărul. „Sunt aceste ouă proaspete?” „Sunt toate bune?” „Sunt și cele de jos tot așa de bune ca cele de deasupra?” „Le-ai cumpărat într'adevăr cu prețul de jumătate?” „Sunt aduse de departe?” Răspunsurile la acestea și la alte mii de asemenea întrebări, cer o măsură de sinceritate, care nu prea se găsește totdeauna. Într'o lume în care concurența este foarte îndrăzneată, și unde concurenții se găsesc prin toate colțurile, se cere curaj pentru a sta lângă principii. Se cuvine cinste aceluia cari rămân credincioși și sinceri în mijlocul unui neam sucit și stricat.

Nu e ușor să fii un doctor și să fii sincer cu adevărat. Se ridică tot mereu întrebarea: „Să spun bolnavului tot adevărul, sau să păstrez unele lucruri și să nu i le spun, spre a nu-i face rău?” Unii bolnavi doresc să știe adevărul, și sunt în stare să folosească bine această cunoștință. Alții s'ar prăbuși numaidecât, și ar înceta să se mai lupte împotriva boalei. Și când instinctul luptei pentru viață a dispărut, atunci nu mai e multă speranță pentru bolnav.

Scriitorul acestor rânduri a fost invitat odată la o consfătuire, unde se discuta dacă trebuie să se spună adevărul unuia care era pe moarte. Poate că bolnavul avea să moară, dar mai putea lupta încă. Să i se spună oare adevărul și să i se dea ocazie a-și pregăti sufletul pentru moarte? Sau să nu i se spună, și poate că

va putea, prin aceasta, să supraviețuiască bolii? Bolnavul dorea să știe exact cum se află starea lui. Ce trebuia să facem?

În asemenea împrejurări, ne pare bine că nu suntem doctori, pentru că astfel nu avem decât puține cazuri, asupra cărora să decidem, pe când doctorul are de acestea mereu. Rar se întâmplă la el să nu aibă asemenea cazuri, unde trebuie să decidă asupra unor întrebări ciudate, nu numai ca chestiune de etică, ci și de creștinism. În această poziție critică, el are nevoie de mai multă rugăciune decât de învinuire. Să mulțumim lui Dumnezeu și pentru doctorii creștini.

Nu e ușor să fii un predicator al adevărului și să fii sincer. De această declarație unii se vor mira și se vor uimi. Predicatorii, cari vorbesc la tot felul de oameni, trebuie să fie sinceri. Cei mai mulți oameni gândesc că, dacă un predicator poate avea alt fel de ispite, el n'ar fi ispitit să fie nesincer. Dar nici predicatorii nu sunt scutiți de ispitele cari sunt comune pentru toți fiii oamenilor; și ei sunt ispitiți în ce privește credințioșia, ca și toți ceilalți.

Necesitatea de a fi cu băgare de seamă în vorbire

Un om care vorbește în public și reprezintă o denominațiune, trebuie să fie cu mare băgare de seamă în vorbire. Dacă trebuie să vorbească, să vorbească adevărul, iar dacă nu, să tacă. Aici vine o mare ispită la un predicator mai puțin educat. În decursul anilor, el este chemat să vorbească despre diferite subiecte. Când se află în domeniul religios, el vorbește cu autoritate. El poate să ducă aceeași siguranță și în alte domenii, în cari nu este așa bine orientat. El poate vorbi despre unele subiecte științifice, de astronomie, sau despre evoluție; el se poate referi la istorie sau psihologie; el poate colinda prin lumea religioasă, sau poate discuta unele întâmplări politice; el poate vorbi despre divorț, sau despre acumularea bogăției; de-

spre starea muncitorimei, despre decăderea religiei, sau despre înmulțirea crimelor; ori despre alte sute de subiecte interesante și potrivite cu timpul. În toate aceste materii, el trebuie să exercite cea mai mare băgare de seamă, altfel poate da greș, făcând vreo declarație neîntemeiată, sau prezentând vreo statistică necorespunzătoare cu realitatea, prin care nu va face decât să-și arate neștiința, asupra ceea ce vorbește. Predicatorii nebăgători de seamă au adus mult rău lucrării.

Ascultătorii cred că predicatorul știe ce vorbește. Iar când constată că el declară ceva greșit, despre probleme științifice, pe cari nu le cunoaște bine, ei pot să creadă, că el ar fi spus cu premeditație ceva care nu este așa. Când predicatorul trebuie să prezinte adevărurile nepopulare, el se află foarte mult sub atacurile adversarilor, cari îi vor atribui motive nedemne. Aceasta îl pune sub obligații și mai mari, de a fi cu băgare de seamă în orice privință. Predicatorul sau trebuie să-și cunoască bine subiectul despre care vorbește, sau să înceteze a vorbi despre acel subiect.

În aceste zile, și în această generație nu e nicio scuză pentru un predicator care nu-și cunoaște bine subiectul, ca să discute despre el. Dacă este un subiect științific, el trebuie să consulte pe frații mai cu autoritate în această privință, spre a vedea ce au de spus ei și de ce citate se folosesc ei, sau și mai important este, să știe ce nu trebuie să spună. Este uimitor cât de multă materie desfășoară unii predicatori neștiutori, într'un scurt timp de o oră, când se află în afară de câmpul lor. Scriitorul acestor rânduri a fost în totul decepționat odată, când am luat parte la o lectură despre evoluție, ținută de un predicator eminent. Predicatorul era împotriva evoluționismului, și am așteptat să aud ceva bun, deși nu ceva nou, despre acest subiect. Lectura a luat însă forma satirică, fără o bază științifică, constând mai mult din iro-

nizări decât din fapte. Se făcea mult haz și paradă de rătăcirile pe cari evoluționiștii le cred și le învață, și din anumite declarații cari totdeauna provoacă în mod sigur râsul, și am putut doar să constat că vorbitorul a pierdut o ocazie neobișnuită de a vesti adevărul ce trebuia predicat. De regretat era că acest bărbat deși era de partea cea bună, nu s'a folosit însă de cele mai bune mijloace. Totuși în multe din cele mai însemnate lucruri am simțit că vorbitorul le cunoștea mai bine ca mine, dar îi lipsea sinceritatea.

Ispita de a exagera lucrurile

Predicatorul este ispitit să exagereze. El dorea să facă o impresie adâncă. El era mișcat adânc, și uneori el folosea ilustrațiuni și istorioare cari nu puteau ezista în lumina cercetărilor. Acum câțva timp, un misionar întors din Africa, a vorbit despre experiențele sale. El a amintit cum a călătorit cu o camionetă printr'o regiune pustie, când deodată un leu a sărit înaintea mașinii, și că ar fi început să meargă domol înainte, în lumina felinarului. Leul ar fi mers așa mai mulți kilometri, deși camioneta gonia cu o viteză de vreo 50 km. pe oră. Vorbitorul accentua în mod deosebit faptul că leul nu părea a fi grăbit, și că pășea înainte, în aparență, fără multă efort, deși camioneta mergea cu iuțea amintită. Ascultătorii erau adânc impresionați că fiarele sălbatice pot face lucruri așa de minunate, cu o efort atît de mică. O mică socoteală ar fi dovedit totuși că leul nu putea merge cu iuțea amintită, care era cam de un kilometru și jumătate în două minute. Un leu poate merge iute, dar niciun leu nu poate merge la pas sau trap cu o așa iuțea, kilometri în șir. Istorisirea era deci exagerată mult.

Un alt predicator vorbea mișcat de o istorisire spusă de o călăuză în peștera Mamut din Kentucky. După cum istorisea el, fluviul subteran din peșteră începuse să se ridice și să cadă. O gru-

pă de exploratori a mers o distanță oarecare dela punctul lor de plecare, au luat o barcă și au trecut să exploreze și cealaltă parte a fluviului. Aceasta era înainte de ziua luminei electrice, și lumina lor nu era decât torța călăuzei. După ce au mers o oarecare distanță, au auzit un sgomot înspăimântător, pe care călăuza l-a cunoscut că este provocat de ridicarea și căderea fluviului. Grupa a alergat repede înapoi, și a văzut cum fluviul se ridică și aruncă barca într'o groapă. O moarte sigură îi aștepta, dacă nu găseau o cale de scăpare. Călăuza știa că, pentru el, salvarea era să se arunce în apă și să înnoate spre ieșirea din peșteră, cam la o depărtare de mai bine de un kilometru. Întrebarea era: Va putea el să ajungă la timp? Apucând torța aprinsă cu gura, el s'a aruncat în valurile furioase, luptând înainte, încetul cu încetul, împotriva curentului și dispărând într'un vârtej de apă din mijlocul fluviului. Grupa a fost lăsată atunci în complet întunec. El dispăru doar pentru câteva minute, dar pentru privitori a fost o veșnicie văzând cum apele se ridicau și amenințau să-i înghită. Vorbitorul spuse că oamenii cari așteptau ajutor erau cuprinși de spaimă, așteptându-și o moarte sigură, dacă acea călăuză nu avea să se întoarcă la timp. Dar călăuza a apărut iarăși; și la un moment dat s'a văzut lumina; strigăte de încurajare s'au auzit și grupa a fost salvată.

Istorisirea părea în totul adevărată, până la examinare. Nu părea însă posibil pentru un om să înnoate împotriva unui curent de apă. Era cu neputință pentru cineva să înnoate vreun kilometru jumătate „în câteva minute“. Și apoi era cu neputință să înnoate, cu o torță aprinsă în gură, și dacă se afundase în apă, cum mai lumina ea apoi? Dar fără acești factori, istorisirea a dat greș. Predicatorul a câștigat atenția ascultătorilor, fie pe drept sau nu, împodobindu-și cuvântarea sa cu o istorisire pentru a-și

(Urmare la pag. 11)

Misionarii Voluntari

Săptămâna de educație și rugăciune a Tineretului

dela 29 Martie — 5 Aprilie, 1941

Sâmbătă, 29 Martie 1941

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cor sau muzică instrumentală.
3. Cuvântare: „Criza cea mare a ultimelor zile”.
4. Cântare și rugăciune de închidere.

Duminică, 30 Martie 1941

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cor sau muzică instrumentală.
3. Cuvântare: „Cauzele și caracteristicile crizei”.
4. Cântare și rugăciune de închidere.

Miercuri, 2 Aprilie 1941

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cor sau muzică instrumentală.
3. Cuvântare: „Pregătirea pentru criză”.
4. Rugăciuni de consacrare ale tineretului.
5. Cântare și rugăciune de închidere.

Vineri, 4 Aprilie 1941

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cor sau muzică instrumentală.
3. Cuvântare: „Mântuirea celor drepti”.
4. Rugăciuni de consacrare ale tineretului.
5. Cântare și rugăciune de închidere.

Sâmbătă, 5 Aprilie 1941

1. Cântare și rugăciune de deschidere.
2. Cor sau muzică instrumentală.
3. Cuvântare: „Fericirea sfinților”.
4. Rugăciuni de consacrare ale tineretului.
5. Cântare și rugăciune de închidere.

Notă pentru predicatori, lucrători, presbiteri și diriginții „Misionarilor Voluntari”:

Conducerea lucrării noastre a consacrat săptămâna dela 29 Martie până

la 5 Aprilie, tineretului, numind-o „Săptămâna de Educație și rugăciune a Misionarilor Voluntari”. Dacă scopul și ținta săptămânei acesteia este cunoscută în parte, știm însă că un mare număr dintre membrii noștri nu o cunosc așa de aproape și nici nu știu ce trebuie să facă în această săptămână. Acest fapt ne îndeamnă să dăm o scurtă explicație și îndrumare.

Noi știm cu toții că tineretul nostru trebuie salvat căci el va constitui corpul lucrătorilor și slujbașilor Comunității, având de împlinit o parte însemnată în încheierea lucrării lui Dumnezeu pe acest pământ. De asemenea știm că tineretul nostru este expus ispitelor mari și numeroase în aceste zile ale sfârșitului, căci Satana tocmai pe ei vrea să-i câștige. Fiindcă lucrurile stau așa, trebuie să dăm tineretului nostru cea mai mare atenție încercând să-l ajutăm cu sfatul și cu fapta, spre a trece prin criza tineretului și să rămână biruitor primind adevărul și consacrându-se în serviciul lui Dumnezeu. De asemenea trebuie să-l educăm și să-l formăm pentru chemarea sa cea înaltă și pentru lucrarea sa viitoare. Acesta este deci scopul și ținta principală a acestei săptămâni.

Cele două zile de Sabat din 29 Martie și 5 Aprilie, ar trebui să fie zile speciale de consacrare și de rugăciune pentru tineret. În scopul acesta, frații mai bătrâni ar trebui să se adune cu cei tineri atât în orele înain-

te de masă cât și în cele după masă, rezervate tineretului în aceste zile. La fel se poate aranja în același scop o adunare Duminică și Miercuri seara, înaintea orelor publice.

Pe această pagină găsiți programul acestor cinci adunări și mai jos urmează materialul ajutor pentru aducerea la îndeplinire a acestui program. Atât programul cât și materialul este numai o propunere și el poate fi lărgit și adaptat după necesitate. Persoanele cari vor conduce aceste adunări și vor avea să țină cuvântări, ar trebui alese și destinate chiar în Sabatul din 22 Martie, pentru ca să aibă timp spre a se pregăti în mod temeinic. Căutați pe Domnul în rugăciune, pentru ca aceste adunări să devină într'adevăr câștigătoare de suflete. Afară de aceea ar trebui să se pregătească cântări speciale pentru ca adunările să fie înălțătoare și atrăgătoare. De asemenea ar trebui să se dea ocazie atât tinerilor cât și celor mai în vârstă să se roage și să spună experiențele lor, iar către acei cari încă nu s'au predat Domnului să se facă un apel călduros, ca să se decidă pentru Domnul.

Noi avem un mare număr de copii și tineri între noi, ai căror părinți sau cel puțin ai căror tată sau mamă sunt în credință iar ei nu vin în adunările noastre și nici nu sunt legați de adunarea noastră. Am trebui să depunem toate stăruințele pentru ca să-i aducem în adunare și să-i legăm de lucrarea lui Dumnezeu, ca ei să se poată decide pentru adevăr.

P. H. Hermann.

Sâmbătă, 29 Martie 1941

Criza cea mare a ultimelor zile

Criza ne stă în față

În decursul istoriei, poporul lui Dumnezeu a trebuit să treacă din când în când prin ceasuri de criză. Copiii lui Dumnezeu au înfruntat aceste clipe de grea cumpănă cu mare eroism și au trecut bine peste ele, atâta timp cât s'au predat cu totul Domnu-

lui. Care totdeauna veghează asupra copiilor Săi. Dar toate crizele trecutului nu pot fi comparate cu încercarea prin care trebuie să treacă urmașii lui Hristos în ceasul încheierii istoriei acestui pământ.

Va fi o vreme de strâmtorare cum n'a mai fost mai înainte.

„Adeseori se întâmplă că o vreme de strâmtorare așteptată este mult mai mare decât când vine; dar aceasta nu se potrivește la situația cea grea ce ne așteaptă. Inchipuirea cea mai vie nu poate cuprinde mărimea încercării prin foc”. — „Marea Luptă” p. 704, 705, ed. germ.

Această vreme a fost prevestită de către profeți. Zef. 1, 14. 15; Ioel 2, 1. 2.

A fost anunțată de către Domnul Isus Hristos. Luca 21, 25—28.

„Criza se apropie cu pași repezi. Repeziciunea cu care cresc cifrele arată că a sosit timpul când Dumnezeu vrea să pedepsească pământul”. — „Mărturii”, Vol. V, p. 209.

„Ne aflăm la pragul unor evenimente mari și solemne. Profețiile se împlinesc. O istorie din cele mai stranii și mai plină de evenimente se înregistrează în cărțile cerului. Totul se agită în lumea noastră. Sunt războaie și se aud vești de războaie. Neamurile sunt întăritate și a venit timpul ca morții să fie judecați. Evenimentele se precipită, pentru ca să dea loc zilei lui Dumnezeu, care se grăbește foarte mult. Nu ne mai rămâne decât puțin timp. Dar cu toate că popor se ridică asupra altui popor, și împărțire asupra altei împărății, nu are loc încă conflictul general. Cele patru vânturi mai sunt încă ținute, până când servii lui Dumnezeu vor fi pecetluiți pe frunțile lor. Abia atunci puterile pământului își vor aduna forțele, pentru marea bătălie finală”. — „Mărturii pentru Comunitate”, vol. I, p. 115.

Toată lumea este agitată din pricina evenimentelor critice, cari au loc în jurul nostru. Într-o măsură oarecare nu mai există niciun loc pe acest pământ, unde ai putea trăi liniștit. Ori unde te-ai afla, fie în Europa, în Asia, în Africa, în Australia sau în America, peste tot te afli în fața inevitabilei desfășurări a crizei.

O ocazie prielnică

Oamenii, în frica lor nemărginită, pun întrebarea: ce în-

seamnă lucrurile acestea? Ca niciodată înainte, există astăzi oameni, tineri și bătrâni, cari sunt gata să dea un răspuns biblic la întrebarea lor. Numai cei cari citesc și studiază Sfintele Scripturi, sunt în stare să explice situația actuală.

„Nu sunt mulți nici chiar între educatori și bărbații de stat, cari să înțeleagă cauzele cari pricinuesc stările prezente din societate. Cei cari dețin frânele cârmuirii nu sunt în stare să rezolve problema stricăciunii morale, sărăciei, mizeriei și criminalității crescânde. Ei se luptă în zadar să așeze tranzacțiile comerciale pe o bază mai sigură. Dacă oamenii ar lua mai mult seama la învățăturile cuvântului

lui Dumnezeu, ar afla o soluție la problemele cari îi pun în încercătură”. — „Mărturii pentru Comunitate”, Vol. II, p. 265.

Poporul lui Dumnezeu are răspunsul. Il găsește în Sfintele Scripturi”. (Tim. 2, 15) și mai ales în cuvântul profetic”. (2 Petru 1, 16—21).

Apostolul Pavel și-a dat mărturia sa în împrejurări foarte dificile. Fil. 1, 12—14; 2 Cor. 4, 6—10.

Trebue să facem același lucru. Domnul a înarmat în trecut pe servii Săi cu multă putere. În ceasul încercării ne va sprijini și pe noi, dacă suntem hotărâți să rămânem credincioși până la sfârșit. Credința învinge orice putere a întunecului.

Duminică, 30 Martie, 1941

Cauzele și caracteristicile crizei

Profețiile nu vestesc numai de evenimentele grele cari se petrec în jurul nostru, ci și de cauza și felul lor.

I. Motivul evenimentelor cari duc la cea din urmă criză:

1) Intoarcerea dela adevăr și dreptate. Isa. 59, 14.

2) Călcarea legii lui Dumnezeu. Isa. 24, 5.

3) Paharul călcărilor este plin.

„Lumea a ajuns foarte îndrăzneată în călcarea legii lui Dumnezeu. Din pricina îndelungii Sale răbdări, oamenii au călcat în picioare autoritatea Lui.... Inșă este o linie, peste care ei nu pot trece.... Chiar și acum aproape că au trecut peste îndelunga răbdare a lui Dumnezeu și peste limitele harului și îndurării Sale”. — „Parabolele Domnului”, p. 162.

„Zilele în cari trăim sunt solemne și pline de însemnătate. Duhul lui Dumnezeu se retrage treptat dar sigur de pe acest pământ... Slujitorii răului se unesc și întăresc forțele. Ei își adună puterile pentru marea criză din urmă. În curând vor avea loc în lume schimbări mari și ultimele mișcări vor fi grăbite”. — „Măr-

turii pentru Comunitate”, Vol. II, pp. 263. 264.

II. Evenimente cari duc la cea din urmă criză:

1) Immulțirea crimelor într-o măsură înspăimântătoare.

„Noi trăim într-o lume, unde crima a ajuns o epidemie, în fața căreia oameni înțelepți și temători de Dumnezeu stau îngroziți. Stricăciunea care domnește, nu poate fi descrisă de pana omească. Fiece zi prezintă noi știri despre certuri politice, despre excrocherii și despre mari fraude. Fiece zi aduce informații sfâșietoare despre fapte de violență și de mari nelegiuiri, despre nepăsare față de vieți omești. Fiecare zi aduce noi dovezi despre immulțirea cazurilor de înnebunire, de omoruri și de sinucideri. Cine mai poate pune la îndoială faptul că puteri satanice sunt azi la lucru printre oameni, lucrând cu succes mereu în creștere, să turbure și să corupă mințile, să murdărească și să distrugă corpurile lor?” — „Divina vindecare”, p. 99.

2) Războaie și tot ce este în legătură cu acestea. Mat. 24, 6. 7.

„Lumea e agitată de spiritul războiului. Profetia din capitolul unsprezece din Daniel aproape și-a desăvârșit împlinirea. În curând vor avea loc scenele de groază despre cari vorbește profetia“. — „Mărturii pentru Comunitate“, Vol. II. p. 266.

3) Intunec spiritual.

„Timpul de față este un timp al întunecului spiritual... Din cauza neștiinței în cele religioase oamenii sunt orbi față de Dumnezeu și adevărul Său. Puterile răului cresc mereu. Satana promite conlucrătorilor săi că va săvârși o lucrare, ce va uimi toată lumea. În timp ce activitatea bisericii nu este decât în parte, Satana și hoardele sale dezvoltă o vie activitate“. — „Mărturii“, Vol. IX. p. 65.

„Sabatul va fi piatra cea mare de încercare a credincioșiei; pentru că este punctul cel mai contestat al adevărului“. — „Marea luptă“, p. 687 ed. germ.

5) Sentința asupra copiilor lui Dumnezeu. Apoc. 12, 17; 13, 15.

„Decretul ce se va da contra poporului lui Dumnezeu se va asemena foarte mult cu acela care l-a dat Ahașveros contra iudeilor pe timpul Esterei. Edictul persan se dăduse din cauza urii lui Haman contra lui Mardoheu. Nu că Mardoheu i-ar fi făcut vreun rău lui Haman, însă el refuzase să i se închine, aceasta cuvenindu-se numai lui Dumnezeu. Sentința regelui contra iudeilor fusese cauzată de versiunile false, și prin ponegrirea acestui popor deosebit. Satana inspirase planul, ca să curețe pământul de cei cari păstrau cunoștința adevăratului Dumnezeu. Însă uneltirile sale au fost parate de o contra-forță ce guvernează pururea printre fiii oamenilor. Ingeri ce excelează în putere primiseră ordinul să apere pe poporul lui Dumnezeu, și să întoarcă uneltirile adversarilor lor asupra propriului lor cap. Lumea protestantă de astăzi vede în mica ceată, ce ține Sabatul, un Mardoheu la poartă. Caracterul și purtarea lor, care exprimă

respect față de legea lui Dumnezeu, este un continuu reproș pentru aceia cari au lepădat temerea de Dumnezeu și cari calcă în picioare Sabatul Lui; acești nedoriți oameni ce se vâra pretutindeni trebuie înlăturați printr'un mijloc oarecare“. — „Mărturii“ vol. I. p. 300 — 301.

Miercuri, 2 Aprilie 1941

Pregătire pentru criză

De sigur, ne întrebăm: ce trebuie să facă tineretul nostru pentru a se pregăti a putea sta în fața crizei pe care o așteptăm? Dacă luăm aminte la sfaturile Domnului, vom putea rămâne tari și neclintiți. Cităm câteva lucruri importante, pe cari trebuie să le punem în practică, dacă dorim să rămânem credincioși Domnului chiar până la moarte.

1) Recunoașterea și lepădarea păcatului. Prov. 28, 13.

2) Mărturisirea credinței și încrederii în Dumnezeu. (Ebr. 11).

„Vremea de strâmtorare și groază care ne stă în față, va cere o credință care poate suporta întristare, renunțare și foamă, o credință, care nu se clatină chiar dacă suferă o mare încercare. Timpul harului se acordă la toți, pentru a se putea pregăti în vederea aceluși timp“. — „Marea luptă“, p. 703 ed. germ.

„Cei cari astăzi sunt puțin credincioși, sunt expuși pericolului celui mare de a cădea pradă amăgirilor și sfortării satanice în ce privește conștiința. Și chiar dacă trec bine prin această încercare, vor ajunge în vremea de strâmtorare într'o disperare și mai adâncă și vor fi cuprinși de o frică și mai mare pentru că n'au fost obișnuși niciodată a se încrede în Dumnezeu. Învățăturile credinței, pe cari le-au neglijat, trebuie să le învețe sub o teribilă presiune a descurajării“. — Idem p. 704.

3) Studiul Sfințelor Scripturi. Ps. 119, 11.

Trebuie să învățăm să înfruntăm astfel de încercări, tot astfel ca și eroii credinței Bibliei și Reformațiunii; aceștia au fost: Estera, Daniel, cei trei tineri ebrei, Huss, Luther, Heronim din Praga și mulți alții, cari au rămas credincioși fără să țină seama de ce ar veni.

„Numai dacă și-au întărit sufletele cu adevărurile Bibliei, vor putea trece prin ultima luptă mare. Fiecare va fi examinat prin întrebarea adresată lui: Să ascult pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni? Ora hotărâtoare este foarte aproape. Oare se află picioarele noastre pe acea stâncă a cuvântului neschimbat al lui Dumnezeu?“ — Idem, p. 676.

„Numai cei cari au fost cercetători zeloși ai Bibliei, primind iubirea adevărului, vor fi apărați de amăgirea grozavă care cuprinde această lume. Prin mărturia Sfințelor Scripturi vor descoperi pe înșelătorul prefăcut. Prin cernerea care se face din cauza încercării, adevăratul creștin va ieși la iveală. Este poporul lui Dumnezeu atât de bine întemeiat pe cuvântul Său, încât să nu se bazeze pe judecata minții lui? Intr'un astfel de ceas al încercării și hotărârii se va ține numai și numai după cuvântul lui Dumnezeu? Satana va depune toate sfortările să-l abată dela pregătirea în vederea zilei celei mari“. — Idem pp. 707, 708.

4) Abnegație. Mat. 16, 24.

5) Rugăciuni stăruitoare.

„Jacob câștigase biruința (lângă râul Iaboc), pentru că fusese stăruitor și hotărât. Biruința sa este dovada puterii rugăciunii stăruitoare. Toți cei cari se bizue pe făgăduințele Domnului, rămânând tot atât de statornici și hotărâți, cum a fost el, vor avea la fel succes. Dar acela care nu este dispus de a se tăgădui pe si-

ne, a se pocăi în fața lui Dumnezeu, a se ruga mult și serios, nu se va putea bucura niciodată de binecuvântarea Sa. A se lupta cu Dumnezeu — puțini știu ce înseamnă aceasta! Puține suflete stăruiesc înaintea Domnului cu cereri fierbinți până la ultimele eforturi! Puțini sunt cei cari se prind cu o credință neclintită de făgăduințele lui Dumnezeu, când valurile disperării de nedescris se revarsă peste cel în rugă!“ — Idem, p. 703.

6) A duce o viață neprihănită.

Neprihănirea altuia nu ne salvează pe noi. Ezech. 14, 14.

7) Supunere, predare.

În toate încercările copiii lui Dumnezeu trebuie să vădească un spirit de supunere și încredere. Nu trebuie nici să se irite sau să fie aspri, dar nici să se plângă.

„Când vremuri de strâmtorare se revarsă asupra noastră, să nu

șovăim, nici să jeluim, să nu ne răsvrătim sau să ne smulgem prin grijile noastre din mâna lui Hristos, ci să umilim sufletul nostru înaintea lui Dumnezeu“. — „Hristos, Lumina Lumii“.

Încercările nu trebuie privite ca ceva neobișnuit (1 Petru. 4, 12); din contră, trebuie să arătăm bucurie când trebuie să suferim (vers. 14).

Strâmtorările sunt un mijloc pe care-l folosește Domnul pentru a ne pedepsi, a ne educa și a ne curăți. Zah. 13, 9; Is. 48, 10.

„Încercările și piedecile sunt metodele de disciplină alese de Domnul și condițiile hotărâte de El pentru succes... Adesea El lasă ca focul necazurilor să cadă asupra lor pentru ca să-i poată curăți“. — Divina Vindecare“, p. 346.

Prin suferință a învățat Domnul Isus ascultarea. Ebr. 5, 8.

Domnul să ne dea putere a putea simți ca Isus și a desvolta virtuțile Sale.

3) Efectul înfățișării Sale asupra celor necredincioși. Apoc. 6, 14—17.

„Batjocurile disprețuitoare au încetat. Buzele mincinoase sunt aduse la tăcere. Zăngănitul armelor și vuetul războiului și orice impetuoșitate precum și veșmintele sângerate au dispărut. Nimic nu se mai aude acum decât glasul rugăciunii și strigăte de plânset și jale. De pe buzele celor ce cu puțin mai înainte batjocoreau, răsună strigătul: „A venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?“ Nelegiuții se roagă mai bine să fie îngropați de stâncile munților decât să întâmpine fața Aceluia, pe care ei L-au disprețuit și lepădat“. — Idem p. 726.

4) Liberarea celor drepti.

Din mormintele lor. 1 Cor. 15, 55; 1 Tes. 4, 16—18.

„În mijlocul sguduirii pământului, al fulgerilor scânteietoare și al bubuirilor de tunete, glasul Fiului lui Dumnezeu strigă pe sfinții adormiți ca să se scoale. El privește asupra mormintelor celor drepti și apoi ridicându-și brațul către cer, strigă: „Deșteptați-vă, deșteptați-vă, deșteptați-vă voi cari dormiți în pulbere și sculați-vă!“ În tot lungul și latul pământului, morții vor auzi acest glas, și acei cari îl vor auzi, vor trăi“. — Ib. p. 728.

Din locuințele și viziunile lor. Isa. 26, 20. 2; 33, 16.

„Moștenitorii lui Dumnezeu au venit din podurile caselor, din colibe, din celulele închisorilor, dela eșafoduri, din munți, din pustii, din locurile prăpăstioase ale pământului, din peșterile mării. Pe acest pământ au pribegit lipsiți de toate, prizonieri, munciți. Milioane s'au coborât în mormânt acoperiți cu ocară, pentru că au refuzat cu statornicie să cedeze pretențiilor amăgitoare ale lui Satana. De judecățile omenești au fost socotiți printre criminalii cei mari ordinari. Dar acum judecă Dumnezeu. Sentințele date pe pământ devin tocmai contrariu“. — Idem p. 734.

Vineri, 4 Aprilie 1941

Mântuirea celor drepti

În ciuda eforturilor lui Satana de a împiedeca planul lui Dumnezeu pentru poporul Său, la sfârșit de tot puterea sa va fi nimicită, și copiii lui Dumnezeu cari în credință s'au prins de făgăduințele Bibliei stăruind în rugăciuni, nu vor fi numai ocrotiți, ci prin mâna Domnului vor fi mântuiți. (Ps. 27, 5; Is. 26, 20. 21; Dan. 12, 1).

Revenirea Domnului Isus Hristos

1) Înfațișarea Lui.

„Dinspre răsărit apare un nor mic alb cam cât o mână de om. Acesta este norul, care înconjoară pe Mântuitorul, și care de departe pare a fi învăluit în întuneric. Poporul lui Dumnezeu știe, că acesta este semnul Fiului Omului. Într'o tăcere solemnă ei privesc înmărmuriți la el, cum se apropie de pământ și de-

vine din ce în ce mai luminos și mai mareț, până ce devine un nor mare alb, a cărui bază e asemenea unui foc mistuitor și deasupra căruia plutește curcubeul legământului. Isus vine călare ca un Biruitor puternic“. — „Marea luptă“, p. 724. 725, ed. germ.

Texte de cetit și cugetat: Mat. 24, 27; Ioan 14, 3; Mat. 16, 27; Apoc. 1, 7.

2) Ingerii Il însoțesc.

„Oștile din cer Il urmau. O suită mare și nenumărată de îngeri Il însoțește cu cântări triumfale și melodii cerești. Firmamentul pare a fi umplut de corpurile strălucite, zeci de mii și mii de mii. Niciun condeiu omeneșc nu poate descrie mărirea acestei scene, și nicio minte muritoare nu poate cuprinde splendoarea ei“. — Ib. p. 725. Vezi Luca 9, 26.

Fericirea sfinților

1) Cei mântuiți de Isus. Ioan 14, 1—3; 17, 24; 1 Tes. 4, 16—18.

„In fața cetii de mântuiți se află sfânta cetate. Isus deschide larg poarta de mărgăritar și sfinții cari au păstrat adevărul, intră înăuntru. Acolo ei zăresc paradisul lui Dumnezeu, patria lui Dumnezeu, patria lui Adam, când era în nevinovăția lui. Apoi răsună acel glas, mai frumos decât orice muzică care a sunat vreodată la urechea unui muritor, zicând: Lupta voastră s'a sfârșit! Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția care v'a fost pregătită dela începutul lumii!” — „Marea Luptă” p. 730 ed. germ.

2) Primul și al doilea Adam se întâlnesc. Rom. 5, 12—15; 1 Cor. 15, 22. 45.

„Când cei mântuiți vor fi salutați în cetatea lui Dumnezeu, un strigăt de veselie și de adora-re va străbate văzduhul. Cei doi Adami sunt gata a se întâlni. Fiul lui Dumnezeu stă cu brațele deschise, ca să primească pe tatăl neamului nostru: ființa pe care a creat-o, care a păcătuit împotriva creatorului său, pentru care păcat Mântuitorul poartă semnele răstignirii. Adam observând urmele piroanelor tirane, nu cade pe pieptul Domnului Său, ci plin de umilință se aruncă la picioarele Sale, strigând: Vrednic, vrednic este Mielușelul cel înjunghiat! Mântuitorul îl ridică cu gingășie și-l invită să privească din nou patria sa din Eden, din care fusese izgonit de atâta vreme”. — Idem. p. 731.

„Această întâlnire o privesc îngerii cari au plâns la căderea lui Adam și s'au bucurat la înălțarea lui Isus la cer, după ce învia-se deschizând astfel mormântul pentru toți cei cari ar crede în numele Său. Acum văd lucrarea mântuirii împlinită și-și unesc glasurile în cântări de laudă”. — Idem p. 732.

3) Incoronarea lui Isus.

Aleșii lui Dumnezeu au dorit în toate timpurile să vadă momentul când Hristos Iși va ridica împărăția Sa, în care nu există prigonire, durere, boală, moarte sau alte necazuri.

Daniel a prevestit această împărăție a măririi. Dan. 2, 44—49.

Este făgăduită tuturor cari iubesc pe Dumnezeu. Iac. 2, 5; Luca 12, 32.

Va fi întemeiată când Dumnezeu va judeca pe vii și morți. 2 Tim. 4, 1.

Va avea loc în momentul când Isus Hristos va veni împreună cu îngerii Săi în slavă și mărire. Mat. 25, 31—34.

Hristos va fi încununat ca Rege al regilor și Domn al domnilor. Apoc. 17, 14; 1 Tim. 6, 15.

4) Cei mântuiți sunt plini de bucurie și veselie. Is. 35, 10; 65, 17—19; Apoc. 7, 9—17.

„Zilele durerii și ale plânsului au trecut pentru totdeauna. Regele măririi a șters lacrimile de pe toate fețele; orice pricină de durere este înlăturată. Sub adierea ramurilor de palmier fac să răsunе o cântare clară, frumoasă, armonioasă, de laudă”. — „Marea luptă”, p. 734, ed. germ.

5) Cei mântuiți cântă cântarea biruinței.

O cântare nouă. Apoc. 14, 3.

Cântarea lui Moise și a Mielului. Apoc. 15, 3. 4.

6) Sfinții studiază știința mântuirii. „Mântuirea este a Dumnezeului nostru”. Apoc. 7, 10. 12; 12, 10.

„Taina crucii explică pe toate celelalte taine. In lumina, care se revarsă dela Golgota, se văd calitățile lui Dumnezeu, cari ne umplură de frică și sfială, frumos și atrăgător. Milă, gingășie și iubire părintească se văd amestecate cu sfințenie, dreptate și putere. In timp ce privim maiestatea tronului Său înalt și înălțat, vedem caracterul Său în revelațiunile

Sale grațioase și înțelegem mai mult ca oricând însemnătatea acelui nume scump de „Tatăl nostru”. — Idem, p. 736.

„Iar anii veșniciei, cari se rostogolesc neîncetat, vor aduce mereu revelațiuni tot mai bogate și mai mărețe ale lui Dumnezeu și ale lui Hristos. In proporție cu dezvoltarea cunoștinței va crește și iubirea, adorația și fericirea. Cu cât oamenii învață mai mult dela Dumnezeu cu atât mai mare va fi admirația lor față de caracterul Său. Și când Isus va desfășura privirei lor bogățiile mântuirii și faptele eroice uimitoare în marele războiu cu Satana, atunci inimile celor mântuiți se vor înflăcăra din ce în ce mai mult de iubirea divină; cu o fericire și mai mare vor prinde harpele lor de aur și nenumărate mii de glasuri se vor uni pentru a face să răsunе puternicul cor al slavei”. — Idem p. 764. 765.

7) Monumente veșnice. Apoc. 7, 14—17; Ef. 2, 4—7.

Cei mântuiți ai acestui pământ, cei cari au trecut prin vremea de mare strâmtorare, vor fi pentru totdeauna monumentele milei mântuitoare a lui Dumnezeu și a iubirii Sale nemărginite, trofeele îndurării și bunătății Sale.

8) Cei mântuiți la marea de cristal. Apoc. 14, 1—5; 15, 2—4. Vezi și Apoc. 21.

„Vorbirea este prea slabă, ca să dea o descriere a cerului. Când privești aceasta mi-a trecut pe dinainte, am rămas tăcută, în admirare. Copleșită de frumusețea neîntrecută, și de măreția nemaipomenită, las pana jos și strig: O ce iubire! ce iubire minunată! Cea mai aleasă vorbire nu îndrăznește să descrie mărirea cerului, sau adâncimile de nepătruns ale iubirii Mântuitorului”. — „Experiențe și viziuni”, p. 260.

Această lecțiune am vrea să o încheiem cu un apel către tineret, de a lua ferma hotărîre să aleagă partea cea bună. Nu trebuie să existe nicio întârziere. Mai mult ca oricând trebuie să alegem astăzi lucrurile cerești de durată

veșnică, văzând din ce în ce mai mult cât de trecătoare sunt cele pământeste! „Lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac”. (1 Ioan

2, 17). Tineretul are o dorință, o foame și o sete după veșnicie. Dacă primește pe Isus, această dorință îndreptățită îi va fi satisfăcută.

vărul prezent! Invățătorul a zis: „Dați-le voi să mănânce”. Ce ai făcut tu în privința aceasta? — Președintele cercului misionar să arate ce se poate face prin răspândirea de literatură. Strângeți rapoartele misionare!

Cincisprezece minute misionare

Sâmbătă, 5 Aprilie, 1941.

Subiect: O lucrare pentru fiecare credincios.

„Fiecare credincios să răspândească tractate, broșuri și cărți cari conțin solia pentru aceste timpuri”. — „Servicii creștine”, p. 145. Acestea sunt instrucțiunile date poporului advent. In ce privește răspândirea literaturii se găsește o lucrare pentru fiecare; și deci fiecare trebuie să dea concursul pentru ca această solie să se poată vesti lumii întregi. Aceasta este o mișcare de literatură sută la sută, nimeni nu este exclus; în socoteala și planul divin nimeni nu a fost lăsat la o parte. Cuvântul de „fiecare” cuprinde pe toți, mic și mare, pe toți cari au primit cunoștința adevărului prezent.

Având larg deschis în fața noastră anul 1941, oare nu trebuie să depunem toate eforturile pentru realizarea planului lui Dumnezeu? Fiecare dintre noi să se predea în mod solemn lucrării de răspândire de literatură luând asupra-și răspunderea de a răspândi cel puțin o carte în fiecare săptămână — dacă este posibil în fiecare zi — în cursul acestui an. Aceasta este minimum ce poate face fiecare dintre noi. Unii vor găsi de cuviință să aranjeze frumos servieta lor misionară, cu diferite scrieri, care este așezată numaidecât la intrare, iar alții găsesc mai potrivit să poarte un stoc modest de literatură în buzunarul hainii sau în geantă la fel cum au făcut cu revistele de toamnă. Datoria noastră este să aruncăm sămânța pe ape, iar Domnul Se va îngriji de seceriș. Putem fi siguri că secerișul va veni, tot astfel cum suntem siguri că după noapte urmează ziua, dacă nu neglijăm aruncarea seminții. Cine este astăzi gata să se înscrie pentru o lucrare credincioasă de răspândire de literatură?

Strângeți rapoartele misionare!

Sâmbătă, 12 Aprilie, 1941

Subiect: Câștigarea de suflete prin literatură.

Un student al unui colegiu de al nostru trimise un abonament al unei

reviste conținând solia noastră, la rudele sale dela o depărtare de 600 km. Pentru fiecare pagină se rugase fierbinte ca Spiritul Sfânt să vorbească neamurilor sale și să impresioneze inimile lor cu solia adevărului. După trei luni de zile întrebă dacă au citit literatura primită. Cât de mare a fost surprinderea și bucuria sa aflând că întreaga familie, unsprezece membri, chiar ținuse de două ori ziua Domnului. Mai târziu șapte din ei au urmat una din școlile noastre. Unul dintre băieți se făcu misionar la Malaya și ceilalți deveniră membri activi în comunitățile lor. Studentul nostru făcuse un mare sacrificiu: era sărac și trebuia să muncească mult ca să se poată întreține la școală, dar renunțase bucuros la orice numai să poată trimite acel abonament prin care câștigase unsprezece suflete.

Din America de sud primim știrea că cineva a început să țină ziua Domnului prin citirea unei reviste de a noastră. Nu importă unde stau oamenii la nord sau la sud, literatura noastră care vorbește despre adevărul prezent, îi poate ajunge ori unde. Ai promis tu lui Dumnezeu că vei câștiga cel puțin un singur suflet în cursul acestui an? „Semnele Timpului” îți vine în ajutor. Trimete chiar în săptămâna aceasta primul număr al acestei reviste atât de prețioasă și vei avea succes în câștigarea de suflete.

Strângeți rapoartele misionare.

Sâmbătă 19 Aprilie, 1941

Subiect: Experiința misionară zilnică.

„Apostolii, când s’au întors, au istorisit lui Isus tot ce făcuse”. (Luca 9, 10) Să raportăm deci și noi experiența noastră zilnică pe care o facem în activitate misionară. Probabil că sunt unii cari au ceva de raportat cu privire la răspândirea de literatură. Se spune că sunt milioane de case pretutindeni unde singurul material care se citește, se compune numai din ziare, reviste ușoare și romane. Sunt milioane de cămine sărace unde n’a intrat nicio singură pagină de literatură care să vorbească despre ade-

Sâmbătă 26 Aprilie, 1941

Subiect: Scrisori misionare.

„Epistolele lui sunt cu greutate și pline de putere”. 2 Cor. 10, 10.

Apostolul Pavel credea în scrisori misionare și tocmai muștrarea pe care o face aci unei categorii de credincioși, ne arată că epistolele sale erau pline de putere. Contactul personal printr’o scrisoare plină cu tact prezintă o putere. Unele din biruințele cele mai strălucite pe cari le-am câștigat vreodată sub binecuvântarea Spiritului Sfânt, rezultă tocmai din scrisori la timpul potrivit și însoțite de rugăciuni din partea scriitorului. Cunoști pe cineva descurajat? Trimete-i o scrisoare încurajatoare. Ai un cunoscut bolnav? Dacă nu-l poți vizita, scrie-i o scrisoare. Ai cunoștințe sau rude cari merg pe calea hotărârii pentru Hristos? Trimete-le chiar astăzi o scrisoare misionară. Comunitatea voastră are nevoie de o reînsuflețire a ramurei de corespondență misionară pentru a-și asigura un seceriș bogat. Poate reviste și tractate ați trimis pe alocurea, Cuvântul s’a predicat, sămânța a fost aruncată, dar prin contactul personal în scrisoare misionară, prin apelul direct și serios din pana ta, transmiți o putere de care sufletul are nevoie în ceasul hotărârii.

Se zice că misionarul este omul lui Dumnezeu, în planul lui Dumnezeu, făcând lucrarea lui Dumnezeu în calea pregătită de Dumnezeu și pentru slava lui Dumnezeu. Tu poate nu poți fi un misionar într’o țară străină, pentru că Dumnezeu nu te-a pus în acest loc. Dar poți fi un misionar pe cont propriu făcând lucrarea lui Dumnezeu prin corespondența misionară, spre slava lui Dumnezeu, în drumul pregătit de Dumnezeu față de un copil al lui Dumnezeu.

Strângeți rapoartele misionare.

ANUNȚURI

Se caută pentru fermă la Văleni de Munte doi soți adventiști, oameni muncitori — femeia pentru bucătărie și în casă, iar bărbatul pentru curte, grajd și grădină. Li se plătește bine. A se adresa: Petre Manta, Str. Regina Maria 2, Ploești.

ajunge scopul său. Dar el a fost dovedit ca nesincer.

Mulțime de incidente de felul acesta s'ar putea cita, dar niciun scop n'ar avea să facem aceasta mai departe. Din toate acestea însă e de învățat că predicatorul în public să fie foarte băgător de seamă în alegerea materialului pentru vorbire. O cuvântare, de altfel bună, ar putea fi zădărnicită de istorisirea unor astfel de povești imposibile, un apel fals, sau o exagerare.

Istorisirile au o tendință de înmulțire. Un misionar povestea un eveniment interesant, care a impresionat mult pe unii din ascultătorii săi. El a repetat această povestire și i s'a părut foarte minunată. Cu cât o povestea mai mult, cu atât mai mare impresie făcea asupra lui însuși. Și dacă nu e cu băgare de seamă, simțurile sale îl vor duce în rătăcire. Povestirile se întorc adesea înapoi la cel care le-a istorisit întâi, și vin într'o astfel de formă exagerată, încât el e în totul uimit când înțelege că aceasta a fost povestirea pe care el a istorisit-o întâi, dar că acum este „improvizată” atât de mult.

Ori de câte ori vorbește, predicatorul descopere ce are în adâncul inimii sale, din care se vede dacă el este un adevărat trimes al lui Dumnezeu. Vorbirea emoționează și obosește spiritual. Dacă predicatorul ar putea ține o cuvântare fără multe chinuri sufletești, atunci vorbirea ar fi ceva ușor. Dar el trebuie să stea în fața a sute și mii de oameni. Ei așteaptă dela el pâinea vieții. Veșnicia stă în cumpănă. Sufletele vor fi sau mântuite sau pierdute, ca rezultat al vreunei vorbiri de treizeci de minute. De aceea nu e de mirat că predicatorul simte adânc. Nu e de mirare, că unii încearcă să pună lucrurile într'o lumină puternică. Când ne amintim de povara ce zace asupra lor, când știm că ei vor trebui să-și dea socoteala pentru sufletele date în supravegherea lor, trebuie să-i sprijinim cu rugăciunile noastre în loc de a-i critica.

Cercul Tabita

Câteva cugetări asupra lucrării de binefacere

STUDIUL BIBLIC

1. Când, unde și cine a făcut prima lucrare de binefacere? Gen. 3, 21. 7.

2. Care principiu s'a vestit popoului lui Dumnezeu din vechea dispensațiune? Deut. 15, 4. 6-11.

3. Care era motivul pentru care Debora (albină) primi numele de mamă în Izrail? Jud. 5, 7.

4. Descrie sprijinul dat de femei la ridicarea lui Izrail. Exod. 35, 25. 36. 29.

5. Care a fost felul lucrării de binefacere al Sunamitei? 2 Regi 4, 8-11.

6. Ce sfat a dat Ieremia lui Izrail pe când se afla în captivitate? Ier. 29, 7.

7. Ce este de neapărată nevoie pentru ca cineva să se poată

bucura de binecuvântarea unei adevărate serviri? Isa. 58, 7. 8.

8. În ce consta lucrarea de binefacere a lui Dumnezeu față de un neam păcătos? Ioan 3, 16.

9. Ce atitudine a luat Domnul Isus Hristos față de omenire? Mat. 9, 36; 11, 5; 14, 16-18; Fapte 10, 38; Luca 5, 17.

10. Prin ce parabolă a ilustrat Domnul Isus servirea iubirii de aproapele? Luca 10, 25-57.

11. Atitudinea apostolilor Ioan, Iacob și Pavel față de lucrarea de binefacere. 1 Ioan 3, 8; Iac. 2, 14-17; Gal. 6, 2.

12. Servirea de aproapele este o chestiune de mântuire. Mat. 25, 31-46.

13. Când va înceta orice lucrare de binefacere? Apoc. 21,

„Numai un pahar cu apă rece”.

Vieța se compune din multe lucruri mici, cari ne produc bucurie sau supărare, ne fac fericiți sau nefericiți. Vulpile mici sunt cari strică via, dar sunt și flori parfumate precum și păsări cântătoare, cari ne fac viața plăcută și fericită. Mici amabilități, mici ajutorări, mici bucurii, o, ce mângâiere pentru cei întristați, ce bucurie pentru cei săraci, ce încurajare pentru cei bolnavi și ce înviorare pentru cei oboșiți! Și nu costă mult, nimic mai mult decât puțină iubire și amabilitate, puțină renunțare de sine și spirit de sacrificiu. Un cuvânt amabil însoțit de o privire amabilă, aduce soare în jurul nostru. O faptă plină de iubire și de ajutorare poate trezi din nou încredere în viața unui om care merge pe partea umbrită a vieții. Și câți sunt din acei cari sunt fără nicio speranță și bucurie și cari

nu știu cum să-și îndrume viața! Un cuvânt încurajator și un ajutor binevoitor sunt în stare să inflăcăreze din nou mica scântie de încredere și fitilul mocnind al speranței. Să nu fim sgârșiți, ci în ce privește opera de caritate, să fim risipitori, căci atunci Domnul ne va zice și nouă odată: „Am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M'ați primit; am fost gol, și M'ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți.... Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut!”

Aduceți-vă aminte de cei săraci

„Orice extravaganta ar trebui scoasă din viața noastră, căci timpul, cât mai putem lu-

(Urmare la pag. 14)

PESCUITUL

— Astăzi are să ne povestească Magda o istorioară foarte frumoasă cu un pește. Chiar azi a învățat-o la școală și cred că sunteți cu toții curioși s'o auzim. Nu-i așa?..., zise mătușica în seara următoare.

— Sigur că da, asigură Dănuț. Așa dar începe, Magda!

— După ce Domnul Isus vorbise de pe o corabie către mulțimea ascultătoare, rugă pe Petru să conducă corabia în susul lacului și să arunce plasa ca să prindă pește. Însă Petru era decurajat, fiindcă toate noaptea aruncase plasa și nu prinsese nimic.

— Invățătorule, toată noaptea am lucrat, zise el, și n'am prins nimic. Însă la cuvântul Tău voi arunca plasa!

Noaptea era singurul timp bun pentru pescuitul cu plasa în apa atât de limpede a lacului; de aceea nu prea erau speranțe bune, mai ales după ce ucenicii lucraseră toată noaptea fără succes, să arunce plasa acum ziua; însă Isus le poruncise și ei aruncară plasa din iubire pentru Invățătorul lor.

Simon Petru și fratele său aruncară plasa în apă, și pe când voiau s'o scoată afară, iată că era așa de plină de pești că începea să se rupă. Ei trebură să cheme în ajutor pe Ioan și pe Iacob, și după ce a pus peștele prins în corăbiile lor, acestea erau atât de greu încărcate, că amenințau să se scufunde.

Ce fel de pești erau aceștia, nu stă scris; de fapt nici nu ne interesează. Era totuși un lucru foarte neobișnuit, și toți priveau aceasta ca pe o minune, că unde mai înainte în întunerecul nopții nu s'a putut găsi nimic, se adunaseră acum atâția pești. Peștii intrară în plasă fără îndoială la porunca Domnului Hristos, Creatorul lor, și Petru de asemenea știa că singur n'ar fi putut prinde nimic, dacă Domnul și Invățătorul

lor n'ar fi condus cu succes lucrarea aceasta.

De aceea, nu mai rămase pe corabie, ci fără să mai aibă grijă de ea sau de încurcătură, sări afară, se aruncă la picioarele Domnului și strigă:

— Doamne, pleacă dela mine, căci sunt un om păcătos!...

El recunoscuse în Mântuitorul pe Stăpânul întregii naturi. Prezența acestui mare învățător, îl făcuse să vadă neafințirea lui. El își recunoscuse păcătoșenia lui, necredința și neascultarea față de Domnul lui.

Comunicare către toți Diriginții Școlii de Sabat și Instructorii

Ca și în anul trecut, Comitetul Uniunii Române A. Z. Ș. a hotărât în ședința sa plenară, care a avut loc în Februarie, să se țină un curs de lectură pentru instructorii școlii de Sabat și în anul 1941. Toți instructorii dela majori cât și dela copii vor lua parte la acest curs.

Cartea, care a fost aleasă pentru scopul acesta, este „Mărturii pentru Comunitate” vol. II. Acest volum a fost tipărit acum de curând și în limba română și poate fi comandat dela Editura noastră din București. Este de recomandat ca această carte să nu lipsească din niciun cămin creștin-adventist.

Cum se va ține acest curs de lectură?

În fiecare Sabat, ora instructorilor să înceapă punctual la orele 8,30. După deschiderea acestei ore speciale printr'o rugăciune, persoana destinată mai înainte va citi un capitol din cartea „Mărturii pentru Comunitate”, vol. II. Aceasta nu va dura mai mult de 10—15 minute. Instructorii cari au cartea, urmăresc și ei ce se citește. Instructorii având

Totuși nu voia să fie despărțit de Domnul lui, și îi îmbrățișă strâns picioarele. Mântuitorul îl ridică plin de iubire și-i răspunse:

— Nu te teme, căci de acum înainte te voi face pescar de oameni!

De abia după ce-și recunoscuse neputința lui personală primi însărcinarea dela Dumnezeu să lucreze pentru Hristos.

— Asta a fost foarte frumoasă, Magda dragă, și-ți mulțumim pentru povestea aceasta interesantă. Și dacă până mâine seară veți fi cuminți, atunci vă voi povesti și eu una, despre un pește deosebit de mare.

Trad. Olga Irod

creion și hârtie la ei, își vor nota punctele cele mai principale, pentru a le putea ține mai bine minte.

Dacă împrejurările în diferite Comunități sunt de așa natură că nu este posibil a ține acest curs în dimineața Sabatului, atunci instructorii se vor aduna după masă pentru 30 minute pentru a executa această lucrare. Dacă nici aceasta nu se poate, atunci se va hotărî o zi în cursul săptămânii. Iar dacă nu se va putea face nici aceasta, atunci fiecare instructor să studieze acasă această carte însemnându-și ideile principale.

La sfârșitul anului vom ține cu ajutorul lui Dumnezeu din nou un examen asupra celor studiate în acest curs de lectură, și cei cari vor reuși vor primi un certificat, drept recunoștință.

Deci rog a se ține acest curs, din care fiecare are de tras învățături însemnate. Domnul să binecuvinteze școlile noastre de Sabat, instructorii și elevii lor.

P. H. Hermann

Secretar al Depart. Școlii de Sabat

Săptămâna Cărții 1941

delă 5—12 Aprilie, 1941

PROGRAM

1. Cântare și rugăciune de deschidere
2. Cor
3. Raportul misionar al Comunității
4. Studiu biblic: „Ne așteaptă succesul!”
5. Cor sau muzică instrumentală
6. Lectură: Mâini lucrătoare
7. Lectură: Cartea predicatorare
8. Impărțirea literaturii
9. Rugăciuni pentru succes.
10. Cor sau muzică instrumentală
11. Cântare și rugăciune de încheiere

NOTA CATRE CONDUCATORI. — Din nou ne aflăm în fața unei alte Săptămâni a Cărții. Această lucrare anuală aduce atât predicatorului cât și membrului laic ocazie să guste din binecuvântările pe cari corportorul le primește zi după zi în tot cursul anu-

Mâini lucrătoare

Un mare bărbat de stat din zilele noastre a spus de curând că arma cea mai puternică a unei națiuni este spiritul poporului său. Și mai departe: „Ale noastre au fost încercate și călite în foc. Au fost găsite că nu le lipsește nimic. Refuzul de a se da învins este garanția biruinței finale”.

Tot astfel stau lucrurile și cu spiritul poporului lui Dumnezeu, care contează mai mult decât orice în lupta pentru adevăr. Aceasta ne-a dovedit-o și istoria trecutului. Intr'adevăr, ce înfrângere amară au suferit adesea eforturile depuse într'un spirit rău, în timp ce bărbați și femei lăsându-se conduși și întăriți de spiritul cel bun — de spiritul care „se coboară dela Tatăl luminii” — au fost în stare să treacă orice obstacol de neînvinc.

Mai departe cetim despre Mântuitorul Isus Hristos, că fiind con-

lui. Apropiindu-ne anul acesta de această ocazie, găsim lumea într'o mare neliniște și fierbere. Iară și iară colportorii noștri sunt întrebați: „Ce înseamnă aceste lucruri?”.

Asemenea întrebări sunt bine expuse în cărțile și revistele noastre. Ele au o solie nimerită de o valoare spirituală pentru aceste timpuri.

Fiecare membru al Comunității, tânăr și bătrân, să ia parte la această lucrare. Străduiți-vă să pregătiți un plan bun pentru această săptămână și astfel veți putea ajunge ținta Comunității. Să depuneți toate eforturile pentru a ajunge această țintă chiar în prima săptămână.

Rugați-vă și hotărâți o zi de post și rugăciune pentru întreaga Comunitate și Dumnezeu vă va asculta cererile voastre binecuvântându-vă cu mult curaj și înțelepciune.

DEPARTAMENTUL MIS. INTERNE

dus de Spiritul Tatălui Său, a refuzat să se dea învins. Nu s'a predat vrăjmașului, nici în pustie și nici în grădină, ci s'a luptat câștigând biruința.

Astăzi avem nevoie de o măsură îndoită de Spirit de sus. Realitatea acestui timp cere o devoțiune plină de sacrificiu, o lucrare obositoare, din partea fiecăruia. Trebuie să ducem stindardul Evangheliei departe, din biruință la biruință, și orice greutate, orice obstacol nu este decât o chemare la fapte și mai mari. Și spiritul nostru „este încercat și călit în foc”, și prezintă o garanție pentru biruința finală.

Acum ne stă în față Săptămâna Cărții din anul 1941. Știm că fiecare Comunitate este gata să-și facă în mod credincios și pe deplin datoria ei depunând toate eforturile pentru a se bucura de succes. Tineretul nostru

se găsește pe poziție în prima linie, și îndrăznim să credem că ne vor ajuta în mod credincios să ducem povara.

Noaptea se grăbește, fără îndoială, dar lumina zilei mai aruncă razele sale din cerul lui Dumnezeu peste câmpul copt și Domnul mai chiamă și invită la lucru. De aceea să fim trezi și să pornim la lucru. Și în mijlocul nostru să avem numai mâini lucrătoare.

Cartea predicatorare

Cu ocazia ținerii unei serii de adunări în apus, a avut loc o experiență foarte interesantă. Una din surori invitate pe o doamnă să ia parte la adunări; persoana aceasta veni și dovedi un interes viu. Intr'o seară, la închiderea serviciului divin, doamna aceasta îmi spuse: „Adunările Dvs. mi-au plăcut foarte mult, dar îmi pare rău de a nu mai putea veni”. Am întrebat-o dacă are de gând să părăsească localitatea, la care întrebare îmi răspunse că nu merge nicăieri, dar că soțul îi cere să se țină departe de aceste adunări. Ea zise: „Soțul meu nu dorește să viu. Este un om foarte bun, dar nu arată niciun interes pentru cele religioase; și mi-a spus că dacă nu vreau să stau împreună cu el acasă, atunci merge într'un club și-și petrece serile acolo, și astfel simt datoria de a rămâne acasă”. Exprimându-mi regretul pentru faptul că îi este imposibil de a mai vizita adunările noastre și făgăduindu-i că ne vom ruga pentru soțul ei, răspunse că îi pare că acuma nu se poate face mai mult. Dar spre surprinderea mea, doamna vizită adunarea în seara următoare, și în cealaltă seară, și apoi urmă din nou regulat, întrebând-o cum a rezolvat problema, mi-a istorisit următoarele:

„Când a cerut bărbatul meu să ștău împreună cu el acasă în loc de a merge la adunare, i-am promis că voi face astfel, dar că voi mai vizita încăodată adunarea, întrucât subiectul, care trebuia desfășurat în acea seară, mi-a trezit un interes deosebit. A consimțit numaidecât. Mai târziu am observat că era neliniștit și îngrijat și umbla la raftul nostru de cărți să găsească o carte de cetit. Ochii săi s'au oprit la un volum intitulat „Lecturi Biblice“, pe care-l cumpărase cu câțiva ani mai înainte, dar pe care nu-l cetise niciodată. Deschizând această carte, a dat peste un tablou reprezentând chipul din Daniel 2. Am încercat să vorbesc soțului meu despre chipul acesta, despre care primisem o explicație în adunări, dar n'am fost în stare să fac o descriere destul de clară. Dar ceea ce i-am explicat l-a îndemnat să cerceteze mai departe. Devenise foarte interesat în cetirea acestui volum, dar nu dorise să aflu eu despre lucrul acesta, astfel încât auzind că deschid ușa, numaidecât puse cartea la locul său de pe raftul de cărți.

„Seara următoare am fost foarte surprinsă auzind pe soțul meu zicându-mi: „Te duci în seara aceasta la adunare?“ Ii răspunsei că plănuișem să stău cu el așa cum îi promisesem mai înainte. Dar el îmi zise: „O, dacă dorești să te duci, du-te. Am glumit numai când ți-am cerut să stai cu mine. Despre ce vrea să vorbească predicatorul în seara aceasta?“ Spunându-i ce a fost anunțat mai înainte, el zise: „Vrei să spui acele patru fiare?“ Ii răspunsei că tocmai aceasta va vorbi în seara aceea, și apoi spre mirarea mea începuse să-mi spună despre ele. „De unde ai învățat toate acestea“, îl întrebai. Clipind din ochi, îmi răspunse: „O, știu mai mult decât mulți dintre acei predicatori! Până atunci nu știusem nimic că soțul meu a fost vreodată student în Biblie și rămăsei uimită văzând cum știa să explice de bine profetia din Daniel.

„A doua seară soțul meu părea îngrijorat să mă duc la adunare. Avea un plan pentru acea seară. Abia mai târziu am aflat că îndată după plecarea mea la adunare a scos cartea, începând să citească cu multă seriozitate. Intorcându-mă acasă, soțul meu găsi o deosebită plăcere să-mi vorbească despre subiectul pe care îl auzisem în predică“.

Și astfel au mers lucrurile câteva timp, femeia mirându-se din ce în ce mai mult de cunoștințele minunate pe cari le avea soțul ei. Intr'o seară veni la mine, spunându-mi că dorește să mă întâlnesc și să vorbesc cu soțul ei, întrucât părea că știe toate lucrurile despre cari predicasem eu. M'am dus să-l vizitez și înainte de a vorbi prea multe cu el, a dat un adevărat examen din cartea „Lecturi biblice pentru cercul familiar“. Mi-a spus că fiecare predicator din întreaga lume ar trebui să aibă acea carte, și că ar dori și el să aibă încă trei exemplare pentru prietenii săi. I-am spus că peste două ore le pot aduce, și că aş fi foarte mulțumit dacă ar face aceasta. Uitându-se uimit la mine, îmi zise: „Nu cumva Dvs. reprezentați poporul care editează această carte?“ „Da, aceasta este o carte a adventiștilor de ziua șaptea,“ îi răspunsei, „și vă pot procura atâtea exemplare câte doriți“. Comandă îndată trei exemplare și de-atunci n'a mai lipsit dela nicio adunare. Mai târziu am avut privilegiul deosebit să botez pe acest bărbat și pe soția sa. Aveau doi băieți mici, și unul din ei este astăzi un evanghelist cu succes în lucrarea lui Dumnezeu, iar celălalt studiază medicina. Intreaga familie se bucură astăzi de adevăr, ca rezultat al răspândirii uneia din cărțile noastre în acea casă. Să distribuim deci cărțile noastre, mari și mici, tractate și reviste, să le ținem la dispoziția semenilor noștri în servietele misionare cari nu trebuie să lipsească din nicio casă. Fiecare Comunitate trebuie să aibă un stoc cu litera-

tură, astfel ca fiecare membru să se poate aproviziona.

Porniți deci la lucru și în această săptămână și aruncați bărci de salvare (cărți și reviste) în valurile mării furtunoase ale omenirii. Sulfețele pe cari le salvați în felul acesta, vă vor fi recunoscătoare în veșnicie.

(Urmare dela pag. 11).

cra, este scurt. În jurul nostru vedem lipsă și suferință. Familii întregi duc lipsă de hrană; copiii mici strigă după pâine. În casele săracilor lipsesc adesea cele trebuincioase din mobilier, chiar și paturile. Mulți locuiesc în colibe joase în cari sunt lipsiți de orice înlesnire. Strigătul săracilor ajunge până la cer. Dumnezeu vede; Dumnezeu aude. Dar mulți se preamăresc pe ei înșiși. Pe când semenii lor sunt săraci și infomețați, suferind din lipsă de hrană, ei risipesc mult la mesele lor și mănâncă mult mai mult decât au nevoie. Ce socoteală va trebui să dea odată oamenii de risipa egoistă a mijloacelor lui Dumnezeu! Cei cari nesocotesc rânduiala pusă pentru săraci de Dumnezeu, vor afla nu numai că au jefuit pe semenii lor, dar jefuindu-i pe ei au jefuit și pe Dumnezeu, și au sustras bunurile Lui“. — „Mărturii pentru Comunitate“, Vol. I. p. 256.

In luna această va apare mult valoroasa carte.

DIEȚA

și

HRANA

Care este bine a se găsi în casa fiecărui membru. Pentru a o pune la îndemâna oricui, prețul ei este doar de 150 lei, frumos legată în pânză.

Cereți-o prin Cercul Misionar.

A apărut o nouă și frumoasă serie de 8 tractate de mare însemnătate. Prețul de 1 leu bucata, le face a fi la îndemâna oricui dorește a face o bună lucrare cu ele.

Ne așteaptă succesul

Introducere. — Căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale". Iosua 1, 7. 8. „Pe ce vei pune mâna îți va izbuti, pe cărările tale va străluci lumina". Iov. 22, 28.

I. Viziunea lucrului de îndeplinit

Exemplul lui Neemia:

1. Inima lui este adânc mișcată de starea poporului său. Neemia 1, 2. 4.

2. El începe imediat să se roage și să lucreze fără să se oprească în fața primejdiilor și sacrificiilor. Neemia 1, 4—11.

3. Ingrămădirea piedecilor și imensitatea lucrului nu fac decât să ațâțe zelul său. Neemia 2, 12—20.

4. El înțelege mărimea și importanța lucrului. Neemia 6, 3.

5. Poporul advent trebuie să proclame solia cea mai solemnă din Scriptură. Apoc. 14, 6—11.

6. O lucrare de o proporție universală are nevoie de eforturile și mijloacele noastre. Apoc. 14, 6. Toți locuitorii pământului trebuie să audă solia.

7. Această lucrare trebuie să fie terminată în această generație. Apoc. 14, 7. Semnele timpului ne arată că ora judecății celor vii nu poate fi amânată și că timpul când Dumnezeu vrea ca să-Și termine prompt lucrarea Sa a sosit.

8. În mijlocul celor mai mari greutăți din zilele din urmă Dumnezeu Iși va arăta strălucirea și puterea Sa. Apoc. 18, 1.

„Slujitorii lui Dumnezeu, cu fața luminată și strălucitoare de consacrare, vor merge din loc în loc pentru a proclama solia cerească. Mii de voci vor face să răsunе solia în toate părțile lumii. Bolnavi vor fi vindecați, minuni vor însoți pe credincioși. Pe de altă parte Satana va face minuni înșelătoare, până acolo încât să facă să cadă foc din cer în văzul oamenilor. Astfel, locuitorii pământului vor fi siliți să ia o poziție.

„Nu prin argumente, ci printr'o

profundă convingere inspirată de Spiritul Sfânt va fi răspândită solia. Argumentele vor fi arătate. Sămânța va fi aruncată; atunci ea își va aduce roadele. Publicațiunile răspândite de către misionari vor fi exercitat influența lor; și cu toate acestea, mulți puternic impresionati, au fost împiedecați de a înțelege în mod desăvârșit adevărul sau de a-i da ascultare. Razele de lumină pătrund acum în toate locurile, adevărul se arată în toată claritatea sa, și copiii lui Dumnezeu cei sinceri rup lanțurile cari îi mai rețin. Legăturile de familie și ale bisericii nu pot acum să-i mai rețină. Adevărul le este mai prețios decât orice alt lucru. În ciuda tuturor puterilor cari se unesc împotriva adevărului, cei cari iau poziție alături de Domnul sunt tot mai numeroși". — „Marea Luptă" p. 654.

II. Spiritul care trebuie să ne caracterizeze

1. **Hotărîre.** — „Veghiați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă!" 1 Cor. 16, 13.

„Judecățile lui Dumnezeu sunt revărsate pe pământ sub formă de furtuni, inundații, uragane, cutremure și primejdii pe mare și pe uscat. Marele „Eu sunt" vorbește celor cari calcă legea Sa. Când mânia lui Dumnezeu se revărsă peste pământ, cine va putea să stea? Acum este timpul poporului lui Dumnezeu să se dovedească credincios față de principii. Când religia lui Hristos este disprețuită, când legea Sa este defăimată, atunci ar trebui să avem zelul cel mai fierbinte și curajul și credința cea mai hotărîtă. A sta pentru apărarea adevărului și a dreptății atunci când majoritatea ne părăsesc, și a duce lupta Domnului atunci când sunt doar câțiva campioni luptători — aceasta va fi cercarea noastră. Intr'un timp ca acesta noi trebuie să ne încălzim din răceala altora, să luăm curaj din

frica altora, și credincioșie din trădarea altora". — „Mărturii", vol. V, p. 136.

2. **Energie.** — Ba încă am lucrat mai mult decât toți". 1 Cor. 15, 10; Hagai 2, 4.

„În poporul care recunoaște adevărul prezent nu domnește acel spirit misionar, care să corespundă credinței noastre. Caracterul nu dă sunetul aurului adevărat. Vieța creștinească însemnează mult mai mult decât își dau mulți cu gândul. Ea nu constă numai în a fi îndatoritor, răbdător, blând și amabil. Aceste daruri ale harului sunt însemnate; mai trebuie însă și curaj, hotărîre, energie. Mulți din cei cari intră în colportaj sunt slabi, moleșiți, desamăgiți și se descurajează lesne. Ei nu au energie. Ei n'au în firea lor acele părți cari dau omului curaj să facă ceva — spiritul și puterea cari fac să crească însuflețirea". — „Colportorul ca Evanghelist", pag. 75.

3. **Acțiunea imediată.** — „Și acum ce zăbovești?" Fapte 22, 16.

Răspunsul lui Pavel: Fapte 26, 19. 20.

III. Lucrătorii de cari are nevoie Dumnezeu.

— Matei 25, 22. 23; Luca 17, 10.

„Ceea ce este necesar pentru biserică în aceste zile de primejdie, este o armată de lucrători cari, ca și Pavel, să fie educați pentru a putea fi de folos, cari să aibă o adâncă experiență în lucrurile lui Dumnezeu, și cari sunt plini de seriozitate și zel. Este nevoie de oameni sfințiți și cu spirit de abnegație, oameni cari nu fug de încercări și răspundere; oameni cari sunt curajoși și credincioși; oameni în a căror inimă a luat ființă Hristos". — „Faptele Apostolilor", p. 507.

„Dumnezeu are nevoie de oameni plini de vieța; oameni cari sunt plini de influența înviorătoare

(Urmare la pag. 16)

De multe ori, moartea vine pe neașteptate și răpește din mijlocul nostru chiar ceea ce avem mai scump.

Iată așa s'a întâmplat și în ziua de 10 Februarie, 1941, când sora noastră Alexandrina Tolan, soția fratelui predicator Vasile Tolan, membră a Comunității Craiova, a fost chemată de Domnul la odihnă în etate de 35 ani. Mare a fost durerea soțului, a copilașilor, a familiei cât și a Comunității. Dar a fost și o deosebită mângâiere, cetind ultima scrisoare a sorei noastre, pe care a scris-o fiind singură (soțul ei fiind plecat în călătorie misionară) și simțind că în curând va trebui să plece din rândurile celor vii. Iată câteva fragmente din această scrisoare:

„Scumpul meu soț, copii, frați și surori în Domnul.

„Sunt în ultimele clipe, după ce am fost deșteptată din somnul de totdeauna de 3 sau 4 ori. Ce fericită am fost, ori de câte ori vroiam să mă duc, căci cădeam într'un somn foarte liniștit... Sunt foarte fericită că mi-a ascultat Domnul rugăciunea ca să am un sfârșit fericit. Aș fi fost și mai fericită dacă erai și tu (soțul) de față, ca să ascuți la rugăciunile... și cântările mele — „Domnu-i iubirea”, și altele.

„Te rog și vă rog pe toți din tot sufletul să mă iertați de toate greșeli-

le, așa precum și eu v'am iertat. Rog toată Comunitatea să mă ierte de toate greșelile mele.

„De mică copilă am întâmpinat greutăți... dar sper cu ajutorul lui Dumnezeu, că voi fi în Paradis lângă Isus, care m'a iubit până la sfârșit. M'am rugat Domnului să-mi ușureze răul din corp, ca să nu întrerup legătura cu Isus... Ce minune a făcut Dumnezeu, după ce eu am adormit de 3 sau 4 ori, să mă pot pregăti — am toate curate— ...când vă scriu aceste cuvinte este aproape 8 dimineața și după ce termin, pun capul jos și mă odihnesc în Domnul... Rog pe Dumnezeu să ierte pe dușmanii mei și pe toată lumea. Sunt fericită căci noaptea aceasta am simțit binecuvântarea Domnului.

„Iubiți frați și surori în Domnul Isus, faceți-vă datoria față de biserică. Eu am avut dorința aceasta, dar suferința a fost mare. Am suferit mult pe pământul acesta, dar sper că voi fi la Domnul la El în raiu.

„Pe mama o rog să mă ierte și să se lipească bine de Domnul Isus, și fratele meu de asemenea să stea lângă Isus.... Spune-le și la copii să mă ierte precum și eu pe ei... de asemenea și fratele meu dacă i-am greșit cumva.

„Minunat, pot să spun, este sfârșitul... sunt tare obosită... Sper că voi fi mângâiată de Domnul Isus... Nu-mi pare rău de nimic pământesc, căci m'am lipit bine de cele cerești"...
Te sărută cu iubire sfântă a ta soție”.

Din rândurile de mai sus reiese clar care a fost starea sufletească a sorei noastre în aceste ultime momente. Ce simțiminte fericite! Ce speranță și liniște sufletească! Iată cum moarte un creștin adevărat, un copil al lui Dumnezeu! Iată ce poate face credința!

Rămânem cu nădejdea că sora noastră va avea parte la învierea dreptilor, împlinindu-i-se astfel dorința ca să fie „în Paradis lângă Isus”.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu tuturor celor ce suntem încă în viață, de a ne putea pregăti în modul cel mai serios pentru împărăția Sa, ca acolo în acea veșnică fericire, să ne întâlnim cu toți iubiții noștri, cât și cu frații și surorile în Domnul, ca veșnic să-L laudăm pe Cel Sfânt.

Th. Konderth.

Sora *Serafina Tcaiu*, în etate de 65 ani, membră a Comunității Moldavița, Câmpulung, a adormit în Domnul în ziua de 12 Ianuarie, 1941.

Sora *Păuna Stuparu*, membră a Comunității Țigănești, Jud. Teleorman, în etate de 37 ani, a adormit în Domnul în ziua de 24 Ianuarie, 1941.

Sora *Tudora Crăciun D. Păscuți*, în vârstă de 29 ani, membră a Comunității Piatra, Jud. Teleorman, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 18 Februarie, 1941.

Fratele *Ilie Drăgușin*, în etate de 40 ani, membru al Comunității Alexandria, a adormit în Domnul în ziua de 29 Noembrie, 1940.

Fratele *Jordan A. Nuță*, în etate de 37 ani, membru al Comunității Țigănești, Jud. Teleorman, a adormit în Domnul în ziua de 22 Ianuarie, 1941.

Fetița *Aneta P. Drăgușin*, de 6 ani, fiica fratelui Petre Drăgușin, din Comunitatea Măgurele, Teleorman, a adormit în Domnul în ziua de 3 Ianuarie, 1941.

Sora *Gheorghina M. Darcea*, în etate de 43 ani, membră a Com. Traian-Teleorman a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 16 Ianuarie, 1941 după o suferință de 2 ani.

Prietena *Elena Coloian*, în etate de 52 ani, a adormit în Domnul în ziua de 9 Ianuarie, 1941.

Fratele *Nicolae Diculescu*, în etate de 30 ani, membru al Comunității Craiova, a adormit în Domnul în luna Februarie. A fost un membru activ și zelos, dând o bună mărturie și exercitând influență spre bine atât în Comunitate cât și în Comuna sa, Ișalnița, Jud. Dolj.

(Urmare dela pag. 15.)

re a Spiritului Său, oameni cari văd în Dumnezeu pe Judecătorul Suprem, și cari primesc din partea Lui dovezi abundente de împlinirea promisiunilor Sale; oameni cari nu sunt încropiți, ci fierbinți în iubirea Sa”. — „Mărturii” vol. IX p. 140.

Concluzie. — 2 Cor. 5, 14.

„Iubirea lui Hristos ne'ndeamnă” ca în aceste ore tragice din istoria lumii să facem din lucrarea acestei săptămâni Mari cea mai mare din experiența noastră. „Domnul va fi cu noi dacă noi vom fi cu El”. 2 Cronici 15, 2.

Ne așteaptă bucuria și răsplata servirii. 2 Cronici 15, 7.